

[Oluf Pedersen.]

dende Folk, der udbyttes af Kapitalmagten. Kan det være Regeringens Mening, at her intet skal ske? Er Tiden ikke inde til en dybtgaaende demokratisk Lovgivning stilende imod, saa vidt gørligt, at afskaffe Udbytning, først og fremmest sikrende det danske Folk dets Ligeret til Danmarks Grundværdier?

Aksel Larsen: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen har i sin Tale den 28. Oktober gjort opmærksom paa den praktiske Forandring af Landets forfatningsmæssige Forhold — eller Forandring af Forfatningens Praktisering —, der er gennemført, bl. a. ved Nedsættelsen af Det erhvervsøkonomiske Raad. Rigsdagen selv sættes mere og mere uden for den direkte Indflydelse paa vigtige Foranstaltninger, og Regeringen har jo ligeledes delegeret en væsentlig Del af sin Myndighed til de Enkeltpersoner og Erhvervsrepræsentanter, hvorfra Det erhvervsøkonomiske Raad, Fragtnævnet o. s. v. bestaar.

Vi Kommuniste anser ikke den klassiske parlamentariske Arbejdsform for den ubetinget mest praktiske. Det maa dog erkendes, at Rigsdagen *kan* arbejde meget hurtigt, naar de, der raader for dens Arbejdes Organisering, anser det for nødvendigt. Vi har jo netop faaet et Eksempel derpaa i Dag. Omtrent de vigtigste og mest indgribende Love er gennemført i Løbet af faa Dage eller endog faa Timer — til Gengæld maa saa andre Spørgsmaal, ikke mindst gavnliges sociale Foranstaltninger, vente i Maanedesvis paa at blive behandlet og naar saa maaske slet ikke at komme igennem Udvalgene og de tre Behandlinger i de to Ting.

Men det grundlæggende Krav, der maa stilles til Forfatningen og dens Praktisering, er, at Folkestyret ikke forfuskes, at Folkets Mening ikke sidder overhørig, at Folkets Mulighed for at øve Indflydelse paa Folke-repræsentationens og Regeringens Handlinger ikke gøres illusorisk.

Dette er desværre i høj Grad Tilfældet.

Og Udviklingen er yderligere gaaet i den gale Retning ved de sidste tre Maanedes Beslutninger og Foranstaltninger. Alene Det erhvervsøkonomiske Raads og Fragtnævnets Sammensætning og Virkemaade er tilstrækkeligt talende Eksempler.

I Fragtnævnet, som dog skulde være nedsat for at sikre Samfundet Forsyninger til rimelige Fragter, har man — det vil sige Regeringen — sørget for, at der blev et solidt Flertal af Skibsredere. Det er som at

sætte Ræven til at vogte Gæs — og Fragterne er jo ogsaa tredoblet paa 3 Maaneder. I Det erhvervsøkonomiske Raad har Regeringen ligeledes sørget for, at det arbejdende Folk — altsaa Befolkingsflertallet — fik en ganske minimal Repræsentation, medens Overklasserepræsentanterne i Raadet udgør en meget stor og kompakt Majoritet.

Ikke alene har Rigsdagen og Regeringen saaledes delegeret en stor Del af sin Myndighed, især paa det økonomiske Omraade, over til særlige Raad og Nævn, men derpaa har Regeringen, derpaa har den tidligere Fagforeningsmand Hr. Kjærboel, den højtærede Handelsminister, sørget for, at Overklassen lovformeligt fik overleveret den faktiske økonomisk-politiske Magt i det Danmark, der har en socialdemokratisk Regering.

Følgerne er ikke udeblevet. Og Befolkningen har faaet dem at mærke derigennem, at Priserne paa Livsforbrødenheder er steget i ligefrem uhyggeligt Tempo, om Kap med Kapitalisternes og Spekulanternes Profit. Det er virkelig meget vanskeligt at faa Øje paa et Arbejde fra Det erhvervsøkonomiske Raads Side, som kunde tilsigte eller bevirke, at Prisstigninger blev forhindret. Og Regeringen kan da ikke selv tro paa, at Fastsættelsen af et Pristal, om hvilket enhver Arbejderhustru kan sige Ministeren, at det ingen Forbindelse har med den haarde Virkelighed, er nogen effektiv Foranstaltning imod Dyrtiden.

Jeg forstaar, Handelsministeren mener, at dette er haarde Ord — for haarde. Lad mig da erindre ham om, at ved Regeringens, ved Statsministerens direkte Mellemkomst er der tilvejebragt en Overenskomstforlængelse for ca. 350 000 Arbejdere, suppleret med en Dyrtidsregulering efter Pristallet, om hvilken Regeringens Presse med Fanatisme har hævdet, at dermed var der ydet *fuld* Dækning for de stedfundne Prisstigninger. Det højeste, en Arbejder kan paaregne at faa i Lønforhøjelse i Henhold hertil, ligger omkring 10 Kr. om Maaneden. Det *kan* ikke være Regeringen ubekendt, at dette Beløb ikke dækker stort mere end Stigningen i Brændselspriserne for en Maanedes Opvarmning af en almindelig Lejlighed. Der bliver intet eller næsten intet tilovers til at dække de forøgede Udgifter til Levnedsmidler, Beklædning, Skatter o. s. v.

Hvorfor gribes der ikke ind mod Prisstigningerne? Ja, Handelsministeren vil hævde, at der er gjort, hvad gøres kunde. Saa er det bare beklageligt, at det eneste Eksempel, han kunde henvise til i sin lange Tale her i Tinget, var, at man i en større